

Βασιλεία Στυλιανίδου

Title: «the flying body of a butterfly in a battlefield»

Στο παρακάτω κείμενο επιχειρείται η περιγραφή του σώματος μιας πόλης από μια έκκεντρη θέση. An Esherian text for two voices and a choir.

By Franck-Lee Alli-Tis in conversation with FOR AN ANONYMOUS FUGITIVE AUTHOR* (FAAFu)

Εισαγωγή: Ό,τι προπορεύεται του σώματος

Franck-Lee: Πώς είναι δυνατόν το ζωντανό σώμα μιας πεταλούδας που πετάει να μεταμορφωθεί σε πεδίο μάχης;

FAAFu: Ανασταίνονται ~~και~~ οι πεταλούδες

Franck-Lee: Μα αν τις τυλίγουμε σε σάβανα ξεβάφει το χρώμα τους

FAAFu: Όταν τις ξετυλίξουμε θα είναι μια διαπεραστική acid μουτζούρα το σώμα τους που ταξιδεύει στο χρόνο

Franck-Lee: Ή άβαφο

FAAFu: Τι αφαιρετική συγκεκριμενικότητα μπορεί να κατασκευαστεί απ' αυτήν την πρόταση;

Franck-Lee: Οι πεταλούδες αφήνουν ίχνη και χωρίς να ιδρώσουν

CHOIR: Αφή

γγγγrrrrr

Seamless

Who will get the guts?

Franck-Lee: Σκανάρω το σώμα και το αναμεταδίδω σπιθαμή προς σπιθαμή

Η μία σπιθαμή δεν συνορεύει με την άλλη

Μοριακό

γραμμομοριακό

ροή

κολάζ

fragment

Τι υπερτερεί;

FAAFu: Τι υπερτερεί: πώς νιώθει; ή πώς θυμάται;

Πρώτο μέλος: Κεφάλι

Franck-Lee: Στη σκιά του πίσω μέρους του κεφαλιού θυμάμαι το μίσος της μητέρας να αναπτύσσεται διοχετευμένο στη διάχυτη αγάπη για τον Θεό, έναν ανύπαρκτο πανταχού παρόντα. Η φωνή του Θεού εξουδετερώνει όλες τις αφηγήσεις των άλλων.

Τα στόματα λιποθυμούν από την αμνησία των φιλιών τους.

Πάνω σε γυάλινες κρύες εικονογραφίες.

Οποιοσδήποτε καθρέφτης μου επιστρέφει μια εικόνα παχύρρευστη.

Δεύτερο μέλος: Καρδιά

Franck-Lee: Το lapsus που μετατοπίζεται πάνω στο βλέμμα μου θυμίζει την αγάπη του πατέρα.

Ένας πατέρας δεν μπορεί να συναγωνιστεί την αόρατη αγάπη του Θεού.

Εκτός κι αν τον υπηρετήσει. Ο πιστός πατέρας δεν χάνεται από τα μάτια της μητέρας.

Ο πιστός πατέρας υποτάσσεται και κερδίζει αξία για τη μητέρα.

Τρίτο Μέλος: Μέτωπο. Of flowers, trees, etc

CHOIR: nod

σκέπασε το κεφάλι tu

ήθελε προστασία

ο χώρος ήταν απλωμένος

το βλέμμα της σάρωσε τις αποστάσεις ανάμεσα στα αντικείμενα και τα τίναξε χρυσόσκονη πάνω στα δάχτυλά tu

Franck-Lee: Δεν ξέρω πώς εισχωρεί κανείς μέσα στην κεφαλή της καρφίτσας αν δεν έχει την συμπαέρα της καμήλας

FAAFAu: Απορροφά τον χρόνο σε ημίρρευστη μορφή

CHOIR: Έριξε το κεφάλι tu μπροστά και άνοιξε τα χείλη

ο χρόνος περιμένει

τις πράξεις τις

they sway and bend forwards and back
and back
and leewards

Τέταρτο μέλος: Στομάχι

Franck-Lee: Όταν γεννήθηκα οι γονείς πήραν πλυντήριο.

Έναν μήνα πριν παρέλασαν τα τανκς στο κοινοβούλιο.

Μέχρι τότε η μητέρα έπλενε τα ρούχα στο χέρι. Η οικογένεια είχε δύο παιδιά πριν γεννηθώ. Οι λέξεις ‘ελευθερία’ και ‘του λόγου’ απέκτησαν φετιχιστική αξία.

Το σπίτι ήταν χτισμένο σε μια αυλή που ζούσαν κι οι συγγενείς.

Οι αδελφοί του πατέρα με τις γυναίκες και τα παιδιά τους και κάποια ξαδέλφια του πατέρα. Γύρω από το σπίτι βρίσκονταν παράπλευρες συμπληρωματικές κατοικίες.

Ο παππούς και η γιαγιά έμεναν στο ίδιο σπίτι με την οικογένεια.

Απέναντι από το σπίτι, μία δεύτερη δίπατη κατοικία που είχε χαγιάτι.

Οι παπούδες και όλοι οι συγγενείς είχαν κατεύθυνση προς (...)

Nomadic Subjects δεν με ενδιαφέρει να πιάσω την ιστορία προς μια κατεύθυνση προς τα πίσω.

Έχουν μιλήσει άλλοι. Ήθελα να πω για το πλυντήριο. Αυτό είναι που γνωρίζω.

Κι επίσης πως η τουαλέτα ήταν έξω από το σπίτι. Καμπινέ το λέγανε.

Ή αλλιώς, το μέρος.

Ένα κομμάτι της αυλής φαίνεται λειτουργούσε σαν πλυσταριό.

Η ανάμνηση από τα τρία πρώτα χρόνια στην οδό Δαιδάλου είναι κομματιαστή.

Συντίθεται από αφηγήσεις των γονιών.

Οι αφηγήσεις των γονιών λειτουργούν όμοια με το πλυντήριο.

Ξεπλένουν τη μνήμη σε ζοφερές στροφές.

Οι δαιδαλώδεις διακλαδώσεις των σωλήνων αποχέτευσης ένωναν τον μικροσκοπικό καμπινέ της αυλής με τα νευραλγικά σημεία εκτόνωσης της πόλης.

Στα τρία κατεβήκαμε στο κέντρο. Στα σύνορα ακριβώς.

Η οδός Εγνατία χωρίζει την πόλη εγκάρσια στα δύο.

Ας μείνουμε εκεί. Στον δρόμο που χωρίζει.

FAAFAU: «Καλός είσαι και του λόγου σου!»

Franck-Lee: Όταν τελειώσε η δικτατορία πάτησα τα εφτά.

Στο σχολείο επαναλαμβάναμε τη φράση: «Τώρα έχουμε δημοκρατία. Μπορούμε να λέμε ό,τι θέλουμε». Απομνημονεύαμε ό,τι έπρεπε.

FAAFAu: Γιατί τα υποκείμενα που τους έχει ανατεθεί η θηλυκότητα ως φύλο στη γέννησή τους καταλήγουν συχνά να γράφουν ~~μεταγλωσσικά~~ κείμενα;

Franck-Lee: Θα έλεγα όχι.

FAAFAu: Δεν θυμόμαστε ό,τι θέλουμε.

Η μνήμη καταλήγει αναλογικά αντίστροφη του λόγου.

Πέμπτο Μέλος: Φωνή

Franck-Lee: Το καινούργιο σπίτι βρίσκεται σ' ένα μικρό στενό κάθετο στην Εγνατία. Αν πάρεις τον μεγάλο δρόμο όλο ευθεία, περάσεις τον Βαρδάρη, οδηγείσαι έξω από την πόλη. Περνάς από τα δικαστήρια. Φτάνεις στη διασταύρωση.

Αριστερά τα σφαγεία, δεξιά τα δικαστήρια.

FAAFAu: Mein Gott. Wer hat ~~am besten~~ die Geschichte dieser Stadt geschrieben?

Franck-Lee: Βγαίνεις από την πόλη προς τα δυτικά και βόρεια.

Κάποια γράμματα της λέξης 'Geschichte' συνορεύουν με τη λέξη γγγγγκεεεεε

Anichte. Gedichte. Dichte. «Μη χ_σ_»,

FAAFAu: Μια έκφραση που ακουγόταν συχνά από υποκείμενα που στη γέννησή τους τους είχε ανατεθεί η αρρενωπότητα. Για ν' αντικαταστήσει πολλές φορές την απειλητική προσβολή «μη γ_μήσ_!»

CHOIR: Οδηγίες χρήσεως: Θα *δοσολογίσω* σε βάθος χρόνου, αυστηρά, μια συνεπή μετάβαση φύλου, ώστε όλα τα επιθυμητά δευτερογενή χαρακτηριστικά να αρθρωθούν στυλωμένα στη θέση τους, ξεκάθαρα αναγνωρίσιμα, τον τελευταίο χρόνο των βαθιών γηρατειών.

Ή και ρηχών, δεν πειράζει αυτό. Και τη σωστή στιγμή, θα προφέρω ακριβώς την τελευταία φράση, αυτήν την χιλιοακουσμένη δίλεξη φράση που θα μας μεταφέρει στο χείλος της πρώτης εισπνοής: Μπορεί να επαναληφθεί ως *desiring now*. Με το ταιριαστό voice pitch. Μπορεί να ασκηθώ ορθοφονικά. «Αμ τι μη χχχχ».

Έκτο Μέλος: Δάχτυλα

CHOIR: Το σώμα κινείται στον χώρο της πόλης

Ο περίγυρος μιλάει το σώμα

Η πόλη καθρεφτίζει το σώμα

Πιο πολύ

Από όσο το φανερώνει

Το πρόσωπο

They shouted “B_ack” at me”²

Έβδομο Μέλος: Μάτι

Franck-Lee: Μια μέρα στα δεκάξι περπατώντας πάνω στην Εγνατία διάβασα πάνω στον τοίχο που συνορεύει με τα εβραϊκά νεκροταφεία της πόλης: «Ρωσοεβραία και Λεσβία».

Αν συνεχίσεις εκείνη την κατεύθυνση της Εγνατίας βγαίνεις και πάλι από την πόλη προς τα ανατολικά. Και βόρεια.

FAAFAu: Πόσο ασφαλής νοιώθεις να κοιτάζεις;

Όγδοο Μέλος: Έντερο

CHOIR: Möbius strip:

παίρνοντας τη στροφή κλειστά προς τα μέσα βρίσκεσαι ακαριαία στην εξωτερική πλευρά ξαφνικά σε ένα σημείο απορροφείσαι από την άλλη πλευρά και βρίσκεσαι πάλι στο εσωτερικό

FAAFAu: *As the baby boomers had to learn, however all dreams fade in the twilight of a post -1989 world that has proclaimed both the death of ideology and the end of history¹*

Ένατο Μέλος: Πνευμόνια

FAAFAu: Βρήκες τίτλο;

Franck-Lee: Τα όρια του σώματος

~~Ανοίγω το στόμα και~~

~~Ψάχνω πληροφορίες ή~~

~~Γεγονότα σε~~

~~Βιβλία και~~

FAAFAu: Και;

Franck-Lee: Σελίδες ή

~~Κλείνω το στόμα και~~

~~Στρέφω τα χείλη προς~~

~~Τα δεξιά και~~

~~Προς τα αριστερά και~~

~~Μετά ανεβοκατεβάζω τον ουρανίσκο προς~~

~~Τα πάνω και~~

~~Ρουφάω τα φτερά του αέρα που κοπανιούνται πάνω στα δόντια μου και~~

~~Τριγυρνάνε ανεύθυνα στην ατμόσφαιρα και~~

~~Οι μύες του ουρανίσκου διαστέλλονται διαφεύγοντας από~~

~~Το σάλιο που κρατάει τη στοματική κοιλότητα αναπόσπαστα χαρούμενη από~~

~~Τα πνευμόνια που εκτοξεύουν θυμό που γρατζουνάει τον οισοφάγο και~~

~~Πού να ψάξω για~~

~~Το τι και~~

FAAFAu: Τι έγινε;

Δέκατο Μέλος: Sviolencing

FAAFAu: Το 92 φεύγαμε.

Είπαμε ότι ο θάνατος της ιστορίας ήταν ένα ψέμα πριν οδηγηθούμε
στην εποχή της μετααλήθειας.

CHOIR: Mock solemnity!_Disrupt figurative narratives!

FAAFAu: Τι έχεις να προσφέρεις σ' αυτό το κείμενο; Μια ιστορία συμπαγή;

Franck-Lee: Την τυφλή που έπαιζε ακορντεόν στην Καμάρα.

Ενδέκατο Μέλος: Γόνατα

Franck-Lee: Η πλάτη είναι μια γέφυρα.

FAAFAu: Αυτό ήταν το μόνο σίγουρο.

Franck-Lee: Η πλάτη ήταν η γέφυρα.

FAAFAu: Αυτό είναι το μόνο σίγουρο.

CHOIR: To mellon zei stin spondiliki stili tu ouranu

(...)

Δωδέκατο Μέλος ως Τέλος Κυκλοφορίας: Το Πε(ο)ς

CHOIR: To stoma mou akoumpaei se gegonota

Synithos einai gegonota pou depict thanatous

Deathematic sou eipa, perasa

Apo ti gonia pou ton podopatisan

Koitzontas

Tis mites ton papa a pa papoutsion tous

Den piges? Den perases pano apo tous lofous pou fonazoun?

To stoma mou akoumpaei se sklira gegonota kai mpoukonetai

Einai lofoi pou milane?

Den diekperaiono kamia ypoxreosi

Den metro

O chronos erxetai kai me vriskei skoupizei ta salia sto stoma mou kai me fylaei

Dynata me ti glossa tou

H glossa tou rokanizei tis leksis mou kai fouskonei ta magoula mou

O lofos fouskonei

“silent spatial interlocutors to whom we reveal ourselves”³

Διαβάζω in

«transgender architectonics!»³ Oh! Come with us!»

And I breathe through the letters.

They won't faint in time.

Το κείμενο ανήκει σε ένα ευρύτερο work-in-progress.

Franck-Lee AlliTis is an author in fuga.for.c

with FOR AN ANONYMOUS FUGITIVE AUTHOR*:

This author* who is not one. Gender: fugitive. Genre: fugitive trope.

His* mouth is his* keyboard.

Υποσημειώσεις:

1. διατρέχοντας τη Rosa Braidoti
2. παραφράζοντας τη Victoria Santa Cruz
3. διαβάζοντας Lucas Crawford

Διόρθωση κειμένου: Χριστίνα Σπυροπούλου